

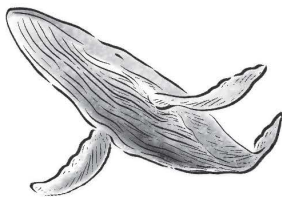
Lumi

八月の銀の雪

หิมะสีเงิน
ในวันวาฬ

รวม 5 เรื่องสั้นที่จะพาความทรงจำอันค้างคาในอดีตให้หวนคืน

lyohara Shin เขียน เหมรี ธรรมพิภพ แปล

หิมะเฝินในเดือนสิงหาคม

ไม่มีวีแวนว่าจะหลุดพ้น...

จากฤดูที่ทุกสิ่งล้วนน่ารำคาญใจเช่นนี้ไปได้ตลอดกาล

ทั้งที่ใกล้จะก้าวเข้าสู่วันใหม่แล้ว แต่ความร้อนอบอ้าวด้านนอก กลับไม่มีที่ท่าว่าจะทุเลาลง

ผมเพิ่งถูกอัดจนละในการสัมภาษณ์งาน แต่ระหว่างกลับรุ่นพี่ที่ห้องวิจัยก็ยังเรียกตัวให้ไปช่วยทำการทดลองเหมือนอย่างเคย ตั้งแต่เข้าเดือนสิงหาคมมา ทุกวันของผมเป็นเช่นนี้ ไม่มีใครสนใจว่าผมกำลังทรมานทรมายในบ่อน้ำแห่งความสิ้นหวังแค่ไหน แคมขณะเดียวกันฤดูร้อนอันน่ารำคาญใจของโดเกียวกียังเอาแต่บีบคั้นผมเหมือนหมาจะปลิดชีพกันให้ได้

ช่วงเวลานี้ยังคงมีรถวิ่งเข้าออกไม่หยุดหย่อนบนถนนคันนาระ
จักจั่นสีน้ำตาลใหญ่คงตกใจเสียงแตรของรถบรรทุก จึงพากันบินขึ้น
จากเสาไฟริมทาง ผมเพิ่งเดินออกจากประตูหน้ามหาวิทยาลัยได้ไม่ถึง
สามนาที เสื้อเชิ้ตสีขาวที่สวมอยู่ก็ชุ่มโชกไปด้วยเหงื่อจนแนบติดกับ
แผ่นหลังของผมแล้ว

พอผมจะปลดกระดุมเม็ดบนออกถึงเพิ่งรู้ว่าตัวตอนที่อยู่
ในห้องวิจัยผมยังไม่ได้ถอดเนกไทออกเลยด้วยซ้ำ ผมจี้ปาก รีบถอดเนกไท
ออกทันที ก่อนยัดใส่กระเป๋าทิ้งท้ายที่มันยังคงบิดเบี้ยวอย่างนั้น
ไม่ไหวเลย ตอนนี้อยู่คนเดียวจนมองไม่ทำงานแล้ว

เมื่อเดินข้ามรางรถไฟเซบัสเตียนจุกก็จะเข้าสู่ถนนสายแคบ ๆ
ที่มีร้านรวงและบ้านเรือนตั้งเรียงราย แน่ใจว่าเวลานี้ทุกร้านปิด
ประตูเหล็กม้วนลงหมดแล้ว แต่ยังพอจะเห็นผู้คนเดินจากสถานีรถไฟ
เพื่อมุ่งหน้ากลับบ้านอยู่บ้างประปราย

แล้วพอเดินเลี้ยวซ้ายตรงสี่แยกที่มีร้านซักรีดอยู่ตรงหัวมุม
ก็จะเจอกับร้านสะดวกซื้อ ผมดันประตูร้านสะดวกซื้อเข้าไปโดยแทบ
ไม่รู้ตัว ไม่ใช่เพราะอยากซื้ออะไรเป็นพิเศษ แค่แวะร้านนี้ก่อนกลับ
อะพาร์ตเมนต์บ่อยครั้งจนติดเป็นนิสัยก็เท่านั้น

ร้านนี้ถือว่างวกว้างกว่าร้านอื่น ๆ ในตัวเมือง พอเดินเข้าร้าน
จะมีพื้นที่นั่งกินอาหารพร้อมเก้าอี้ราวห้าหกตัวอยู่ทางซ้ายมือ ซึ่งตอนนี้
มีลูกค้าอยู่เพียงแค่คนเดียวเท่านั้น เป็นชายหนุ่มที่นั่งหันหลังเล่น

สมารถโฟนอยู่ตรงเก้าอี้ตัวในสุดหน้าโต๊ะตัวยาว

บริเวณชั้นวางสินค้าแทบไม่มีลูกค้าคนอื่น ๆ ผมเดินเหม่อๆ เข้าไปข้างใน ตรงไปยังมุมเครื่องดื่ม

แล้วผมก็พลันสะดุดตาเข้ากับพื้นที่ข้างๆ ซึ่งเป็นมุมลึกเข้าไป... ข้างห้องน้ำนั้นมีถังกระดาษเปล่าที่พับแบนๆ วางซ้อนกันอยู่หลายใบ ผมมักติดนิสัยชอบสังเกตคุณภาพกระดาษด้วยสายตาเสมอ แล้วก็ไปไปตามคาด ผมไม่เจอกระดาษคุณภาพดี ไม่ใช่เรื่องง่ายจริงๆ ที่จะได้ถังกระดาษแข็งแรงทนทานจากร้านสะดวกซื้อแบบนี้

ผมเดินต่อไปจนถึงหน้าต่างชั้น ชณะกำลังเอื้อมมือจะจับ ประตูก็พลันได้ยินใครบางคนพูดขึ้นด้วยน้ำเสียงหงุดหงิดดังมาจาก แคชเชียร์

"ไม่ใช่อันนั้น อันข้างๆ ก็บอกว่างลองยาวไป นี่ฟังภาษาญี่ปุ่น ออกหรือเปล่าเนี่ย" ผมหันไปเห็นชายวัยกลางคนรูปร่างท้วมทำปากยื่น พร้อมชี้หูหรีที่วางเรียงเป็นดับหลังแคชเชียร์ ส่วนคนที่ยื่นแขนผมบาง หายี้อบหูหรีก็คือพนักงานพาร์ตไทม์หญิงชาวต่างชาติคนนั้นนั่นเอง

นี่เธออีกแล้วหรือเนี่ย ผมหันมองเธอด้วยแววตาเย็นชา ผู้หญิงคนนั้นยังคงทำงานไม่ได้เรื่องเหมือนเคย

เธอเป็นชาวเอเชีย น่าจะอายุขึ้นเลขสองแล้ว เธอมัดผมสีดำ ไว้ข้างหลัง ดูเหมือนไม่แต่งหน้า อาจเพราะเธอตัวเล็กและผม ขุดเครื่องแบบลายทางที่ใส่อยู่จึงดูหลวมโคร่งทีเดียว

ผมชำเลื่องหางตามองเธอใช้เครื่องอ่านบาร์โค้ดสแกนกล่อง
บุหรี ส่วนมือผมเปิดประตูตู้แช่เย็น พอผมหยิบเครื่องดื่มชูกำลังโดยไม่
คิดอะไร ก็พลันนึกอะไรขึ้นได้อย่างหนึ่ง ดูท่าอากาศเย็นสบายจาก
เครื่องปรับอากาศภายในร้านสะดวกซื้อคงจะช่วยให้ผมองผมทำงาน
ได้ดีขึ้น

ผมทำเรื่องแจ้งให้เจ้าหน้าที่มาเก็บขยะขนาดใหญ่พุงนี้ เขตนี้
มีกฎว่าจะต้องซื้อสติกเกอร์ทิ้งขยะไว้ล่วงหน้า เอาไปแปะของที่ทิ้ง
แล้ววางไว้หน้าที่พัก ผมจะทิ้งชั้นวางของที่พังแล้ว ซึ่งมีค่าทิ้งทั้งหมด
สี่ร้อยเยน

ผมวางกระป๋องเครื่องดื่มคืนที่เดิมแล้วเดินไปยังแคชเชียร์
โซคร้ายที่ไม่มีพนักงานคนอื่น ผมจึงจำใจต้องไปยืนตรงหน้าเธอแล้ว
พูดด้วยน้ำเสียงไม่เป็นมิตร

"ขอสติกเกอร์ทิ้งขยะขนาดใหญ่ สองร้อยเยน สองแผ่น"

"สติกเกอร์ทิ้งขยะ..." เธอขมวดคิ้วเส้นเรียวบางแล้วถามกลับ
"คืออะไรคะ"

ว่าแล้วเขี้ยว น่ารำคาญชะมัด ทำไมถึงให้คนแบบนี้ยืนหน้าร้าน
คนเดียววนะ

ผมถอนใจสั้นๆ แล้วพูดประโยคเดิมซ้ำอีกรอบ เธอทำหน้าสงสัย
และพูดทวนเบาๆ ว่า "สติกเกอร์ทิ้งขยะ" ก่อนจะวิ่งเหยาะๆ หายเข้าไป
หลังร้าน

คงมีคนอธิบายให้เธอฟัง เธอจึงกลับมาเปิดลิ้นชักใต้เคาน์เตอร์แคชเชียร์ เริ่มความหาสติเกอร์ แต่ก็ไม่เจอสักที ผมเริ่มหงุดหงิด พลังมองป้ายชื่อบนหน้าอกเธอ ป้ายเขียนชื่อของพนักงานคนนี้อะไรว่า "เหงวยีน"

แน่นอนว่าผมไม่รู้แน่ชัดว่าเธอเริ่มทำงานที่นี้ตั้งแต่เมื่อไร แต่ผมเริ่มจำเธอได้เมื่อประมาณกลางเดือนที่แล้ว ตอนนั้นผมตั้งใจจะจ่ายพวกค่าน้ำค่าไฟที่ร้านนี้แล้วค่อยไปสถานีรถไฟเพื่อเข้าฟังงานแนะนำบริษัทที่ผมสนใจอยากสมัคร แต่เธอใช้เวลาอยู่ที่แคชเชียร์นานมาก ผมจึงขึ้นรถไฟไม่ทันและไปสายห้านาที

เคยได้ยินมาว่าชาวต่างชาติที่ทำงานในร้านสะดวกซื้อส่วนใหญ่กำลังเรียนในโรงเรียนสอนภาษาญี่ปุ่น ซึ่งเธอเองก็คงใช้เหมือนกัน ผมเคยเห็นเธอทางหนังสือเรียนภาษาญี่ปุ่นตรงพื้นที่นั่งกินอาหารในร้าน แต่เท่าที่เห็นเธอพูดตอบลูกค้าไม่ค่อยรู้เรื่อง แสดงว่าเธอคงเพิ่งเริ่มเรียนในระดับต้นๆ เท่านั้น

ในที่สุดเธอก็หาปัสติกเกอร์ทิ้งขยะเจอ เธอจึงออกมาสองแผ่น คิดเงิน บัตรรายการว่าชำระเงินแล้วโดยไม่พูดว่าขอโทษที่ให้อร่อยเลย สุดท้ายเธอก็แค่นียสติเกอร์ให้ผมพร้อมกล่าวด้วยน้ำเสียงราบเรียบเพียงคำว่า "โอกาสหน้าเชิญมาใช้บริการอีกนะคะ" ผมเดินไปที่ประตูร้าน พลังบ่นในใจว่า ใครจะอยากมาใช้บริการตอนพนักงานอย่างเธออยู่ประจำแคชเชียร์

พอผมเอื้อมมือไปแตะประตูกระจกก็กลับได้ยินเสียงอุทานว่า "อ้าว" ดังมาจากพื้นที่นั่งกินอาหารของร้าน ลูกค้านุ่มที่ก่อนหน้านี้ นั่งหันหลังเล่นสมาร์ทโฟนอยู่บนเก้าอี้ตัวในสุดกำลังมองหน้าผม เขาเป็นคนที่ผมรู้จักเสียด้วย

"ไฮริกาจะใช่ไหม" เขาเลิกคิ้วขึ้น คิ้วของเขาถนัดจนเรียบบางได้รูป "เอ่อ..." ทว่าชื่อที่ผุดขึ้นมาถึงคอกลับไม่ยอมหลุดออกมาจากปากผม

"จำฉันไม่ได้เหรอ" อีกฝ่ายถามพลางชี้หน้าตัวเอง "คิโยตะเงิ ที่เคยเรียนคลาสสัมมนาวิชาศึกษาทั่วไปด้วยกันนะ"

"จำได้ดี... หัวหน้านักกลุ่ม" อ้อใช่ เขาชื่อคิโยตะ ถ้าจำไม่ผิดน่าจะเรียนคณะบริหาร ตอนอยู่ปีสองเราเคยเรียนด้วยกันในวิชา "สัมมนาเฉพาะเรื่อง" ซึ่งเป็นวิชาศึกษาทั่วไป เราสองคนอยู่กลุ่มเดียวกันและทำงานกลุ่มด้วยกันตลอดสัปดาห์สัปดาห์ที่เรียน เลยเคยพูดคุยกันบ้าง แต่ก็ได้สนทนากันน้อย เช่นเดียวกับสมาชิกในกลุ่มคนอื่นๆ

ผมติดหนึ่บุญคุณเขานิิดหน่อย เพราะตอนแบ่งกลุ่มในคาบเรียนแรก ผมนั่งแยกตัวอยู่มุมห้องคนเดียว แล้วก็ป็นเขาที่ละที่มาชวนผมเข้ากลุ่มด้วย คิโยตะมีรูปร่างหน้าตาแบบวัยรุ่นสมัยใหม่ แต่เขากลับซุ่มเป็นคนแรกเพื่อเสนอตัวเป็นหัวหน้านักกลุ่ม คอยชวนสมาชิกที่เพิ่งรู้จักกันคุยอย่างเท่าเทียม ทั้งยังช่วยรับส่งมุกแบ่กในคลาส สรุปก็คือ... เป็นคนที่ตรงข้ามกับผมโดยสิ้นเชิง

ผมจึงยังตกใจที่เขาจำหน้าและชื่อของผมได้ ทั้งที่ผมเป็นคน
ไม่มีตัวตนไม่ว่าจะอยู่ที่ไหนก็ตาม

ในเมื่อเราเริ่มทักทายกันแล้ว ผมเลยต้องจำใจเดินหลายก้าว
เข้าไปหาเขา น้ำหอมกลิ่นซิตรัสทำให้ผมเกิดจitters ในโพรงจมูกขึ้นมา
"ไม่ได้เจอกันตั้งนานนะ" คิโยตะยิ้มพลางมองผมหัวจดเท้า
"เพิ่งเลิกงานเหรอ"

"เปล่า..." ผมไม่น่าจะกลบเกลื่อนเขาได้สำเร็จ "ฉันทำงานอยู่นะ"
"ทำงานไหนเหรอ ทำไมถึงเพิ่งมาหางานตอนนี้นะ อ้อ จริงลี
แกลเรียนสายวิทย์นี่หว่า คงจะเรียนต่อโทใช่ไหม"

"เปล่าหรอก ฉันยังเรียนปีสี่นะ พอดีฉันพักการเรียนไปปีนึง"
"อ้อ งั้นเหรอ" ผมรู้สึกเหมือนแววตาของคิโยตะเปลี่ยนไป
แต่เขายังคงพูดจาด้วยน้ำเสียงสดใสเหมือนเดิมไม่เปลี่ยนเลย
"ยังทำงานจนถึงช่วงนี้ก็ลำบากเหมือนกันนะ แต่แกลเรียน
สายวิทย์นี่ คงได้งานหลายบริษัทแล้วใช่ไหมล่ะ"

"ก็นะ..." ผมพูดพลางก้มหน้า "ก็ไม่ใช่ว่าไม่มีหรอก..."

"โอ้ ดีเลย มีบริษัทมาเสนอให้ทำงานที่ที่แล้วล่ะ"

"ก็...สองที่"

ผมโกหก ตั้งแต่เดือนมีนาคมเป็นต้นมา ผมสมัครงานไปกว่า
สี่สิบบริษัทแล้ว อย่างไรก็ตามแต่การได้รับข้อเสนอให้เข้าทำงานเลย ผมยัง
ไม่เคยสัมภาษณ์งานรอบสองผ่านด้วยซ้ำ

"ไอ้ เยี่ยมๆ" แม้ปากของคิโยตะจะยิ้ม แต่สายตาที่มองมาของเขา กลับมีแววดาอย่างคนมองทะลุปรุโปร่งทุกอย่าง ผมรู้สึกทนไม่ไหวเลยถามเขากลับไปบ้าง

"แกละ ทำงานปีแรกใช้ใหม่ อยู่บริษัทแบบไหนเธอ" ทั้งที่ความจริงแล้วผมไม่ได้สนใจเรื่องนี้แม้แต่น้อย

"อ้อ" คิโยตะยกขาไขว่ห้าง เขาเป็นคนขย่าว สวมกางเกงทรงสกินนี่กับรองเท้าผ้าใบดูมีราคา และเป็นยี่ห้อที่ผมไม่รู้จัก "ฉันไม่ได้เป็นพนักงานบริษัทหรอก ทำงานก้ำกึ่งระหว่างนักลงทุนกับไอทีนะ ตั้งใจไว้ว่างานที่ทำอยู่นี้จะนำไปสู่ธุรกิจที่โตกว่านี้ให้ได้สักวัน"

"ไอ้ ฟังดูเจ๋งดีนะ"

ผมอยากจบการสนทนา ไม่อยากถามต่อแล้ว แต่คิโยตะกลับโน้มตัวมาข้างหน้า

"แต่ฉันก็มีเรื่องกลุ้มใจหลายๆ อย่างเลย แกช่วยรับฟังฉันหน่อยได้ไหม"

"หา..." ทำไมจู้ๆ คิโยตะถึงอยากจะเล่าให้ผมฟังล่ะ ทั้งที่ตอนเรียนด้วยกันเราไม่เคยคุยเรื่องส่วนตัวกันเลย

"นังก่อนสิ" คิโยตะว่าพลางตบพนักพิงเก้าอี้ตัวข้างๆ ด้วยรอยยิ้ม "เดี๋ยวหลังจากนี้แกก็แค่กลับบ้าน ไม่ได้ทำอะไรใช้ไหม"

"ก็นะ..." เป็นอย่างที่เขาพูดจริงๆ นั่นละ แต่ถึงอย่างนั้นผมเองก็ยังอยากรีบกลับไปทำงานไวๆ อยู่ดี เพราะถ้าไม่ทำงานนั้นจนหมดมน

เพื่อรีเซตสมอง คินนี่ผมคงนอนไม่หลับแน่

"ไม่ได้เจอกันตั้งนาน คุณกันสั๊กห่านาที่คงไม่เป็นโรทรอกน่า
จริงไหม"

พอคิโยตะบอกว่าห่านาที่ ผมก็ยากจะปฏิเสธ เลยจำใจจะต้อง
นั่งลงข้างเขา แล้วทันใดนั้นก็เกิดเสียง เกร็ง ดังลั่นจากข้างหลัง

ผมหันไปมองด้วยความตกใจ และเห็นพนักงานต่างชาติที่ชื่อ
เหงวียนนึ่งย่องๆ ถือถุงพลาสติกอยู่หน้าถังขยะข้างประตูร้าน กระป๋อง-
เปล่าเกลื่อนกลาดทั่วพื้น สงสัยเธอคงจะทำขยะในถุงพลาสติกกร่วง
ตอนกำลังจะเก็บขยะแหละ

ไม่ไหวเลยจริงๆ ผมแทบไม่มีอารมณ์แม้แต่จะเอือมระอา
เธอด้วยซ้ำ ได้แต่นั่งเก้าอี้แบบไม่เต็มกันต่อไป

"คือว่าจันนะ" คิโยตะเอ่ยขึ้นด้วยท่าทางที่ดูภาคภูมิใจ "กำลัง
ทำงานเป็นนายหน้าออนไลน์ด้านสกุลเงินคริปโต¹ อยู่ล่ะ"

"อ้อ..." ผมเอ่ยตอบรับ จู่ๆ ก็ชักจะเริ่มรู้สึกไม่ชอบมาพากลแฮะ
นายหน้าออนไลน์หมายถึงคนที่ลงโฆษณาสินค้าหรือบริการ
ผ่านทางบล็อกหรือโซเชียลมีเดียส่วนตัวเพื่อรับคำตอบแทนจากบริษัท

¹ Cryptocurrency คือ สกุลเงินดิจิทัลที่ใช้เทคโนโลยีการเข้ารหัสลับ (Cryptography) เพื่อ
ความปลอดภัยในการทำธุรกรรมและควบคุมการสร้างหน่วยเงินใหม่ ทำงานบนเครือข่าย
แบบกระจายศูนย์ที่เรียกว่า บล็อกเชน (Blockchain) ซึ่งเป็นบัญชีแยกประเภทดิจิทัลที่
โปร่งใสและตรวจสอบได้ โดยทั่วไปแล้วจะไม่มีหน่วยงานกลางควบคุม เช่น ธนาคารกลาง

ตามผลกำไร ผมเคยได้ยินว่ามีคนทำเป็นอาชีพเสริมมากขึ้น ซึ่งปัจจุบันนี้สร้างรายได้ไม่มากมายนัก

"รู้จักคริปโตวอลเลตใช่ไหม"

"ไม่ละ ฉันไม่ค่อยรู้จักเท่าไร" ถึงแม้จะเรียนสายวิทย์ แต่ก็สังกัดห้องวิจัยด้านกลศาสตร์วัสดุ แม้จะพอมีความรู้ด้านไอทีบ้าง แต่ก็ไม่ค่อยรู้เรื่องการเงิน และไม่สนใจด้วย

"หมายถึงกระเป๋าสตางค์สกุลเงินดิจิทัลนะ สรุปก็คือเป็นการบริการที่ช่วยเก็บรักษาสกุลเงินดิจิทัลที่ซื้อไว้ให้ปลอดภัย แล้วก็ถือวอลเลตแบบปันผล โดยจะรับฝากเงินคริปโตจากทุกคนไปบริหารให้ มีกำไร แล้วปันผลมาให้"

คิโยตะหยิบปากกาออกมา แล้วดึงกระดาษหลายๆ บินโต๊ะเข้าหาตัวเพื่อเขียนตัวอักษรและลูกศรลงบนกระดาษวางอธิบายอย่างคล่องแคล่ว ผมสังเกตเห็นว่าเขาสวมแหวนเงินผิวหยาบที่นิ้วกลาง สมัยเรียนปีสองเขาน่าจะไม่ได้สวมแหวนวงนี้หรือใช้น้ำหอมกลิ่นนี้

"งานที่ฉันทำอยู่คือวอลเลตแบบปันผลที่สร้างขึ้นโดยบริษัทในอเมริกา และใช้เอไอที่พัฒนาขึ้นเองบริหารเงินทุน เลยได้ปันผลดีสุดๆ ประเด็นสำคัญคือถ้าซื้อเงินคริปโตสักก้อนหนึ่งมาฝากในวอลเลตจะได้รับสิทธิ์เป็นนายหน้าออนไลน์ด้วย"

"สรุปคือถ้าโฆษณาวอลเลตที่ว่านี้ จะได้รับผลตอบแทนงั้นเหรอ"

"จะบอกว่าโฆษณาก็ไม่เชิง เรียกว่าช่วยแนะนำน่าจะถูกต้องกว่า"

แค่ใช้ทุกอย่างที่ได้ใช้ อย่างเช่นโซเชียลมีเดียหรือคอนเนกชันคนรู้จัก เพื่อหาลูกค้าใหม่ ให้ลูกค้าซื้อคริปโตไปฝากในวอลเลต แล้วจะได้คำตอบแทนจากการเป็นนายหน้าออนไลน์สลิปเปอร์เซ็นต์"

"อ้อ..." คิดไว้ไม่มีผิดเลย... "แล้วถ้าลูกค้าที่เราเป็นคนแนะนำหาลูกค้าคนอื่นได้อีก เราก็จะได้ส่วนแบ่งผลกำไรจากคริปโตที่ลูกค้าใหม่ซื้อด้วย สบายเลยใช่ไหมล่ะ ไม่มีใครเสียประโยชน์อะไรเลย แถมยังพยายามมากก็ยิ่งได้ผลตอบแทนมากขึ้นด้วย"

คิโยตะวาดแผนผังกลุ่มลูกค้าอย่างคล่องแคล่ว เป็นภาพพีระมิดซึ่งมีนายหน้าออนไลน์คนหนึ่งอยู่บนจุดยอดสุด

"แต่ว่านี่มัน..." ไม่ผิดแน่ นี่คือการกระจายตรงหลายชั้นหรือธุรกิจเครือข่ายอะไรทำนองนั้นแน่นอน

ที่ว่าใช้เอโอบริหารเงินทุนคือเรื่องโกหกทั้งเพ สุดท้ายก็แค่เพิ่มจำนวนผู้ใช้บริการไปเรื่อยๆ แล้วเอาเงินทุนที่รวบรวมได้ส่วนหนึ่งมาปันผลก็เท่านั้น ผู้ได้รับผลกำไรก่อนโตก็มีแต่คนระดับบนๆ ไม่ช้าก็เร็วจะต้องเจ๊ง และลูกค้าแทบทุกคนต้องน้ำตาตกแน่

"แกกำลังคิดว่ามันไม่น่าไว้วางใจหรือเปล่า" คิโยตะหรีดา "ก็จริงอยู่หรอกนะที่ว่าอะไรทำนองนี้อาจมีชื่อเสียงไม่ค่อยดีนักในญี่ปุ่นแต่ในอเมริกานะ มันคือแผนธุรกิจที่มีอยู่ทั่วไปเลยนะ"

"อืม แล้วเรื่องกลุ่มใจที่แกว่าล่ะ" ผมรีบถามต่อโดยไม่ได้สนใจอะไร แค่อยากออกไปจากที่นี่ไวๆ เท่านั้น

"เบื้องบนกำลังคาดหวังในตัวฉันอยู่ เขาบอกให้ฉันรีบๆ เพิ่มยอดแล้วเลื่อนขั้นเป็นผู้จัดการไวๆ อ้อ ที่บอกว่าผู้จัดการนะหมายถึงตำแหน่งผู้รวบรวมนายหน้าออนไลน์หลายๆ คนนั่นละ แต่ช่วงนี้ผมอดก จำนวนลูกค้าไม่ค่อยเพิ่มเลย"

ก็เรื่องของแกสิ

"บอกก่อนเลยนะว่าฉันไม่ไหวหรอก" ผมพูดอย่างอ่อนแรง
"แล้วฉันก็ไม่มีเงินขนาดนั้นด้วย"

"ก็เพราะไม่มีเงินนี่แหละถึงยังน่าทำใจ ใครๆ เขาก็กู้เงินเพื่อการศึกษามาลงทุนกันทั้งนั้น"

"ขอโทษที แต่ฉันไม่สนใจเรื่องพวกนี้ แกเข้าใจฉันใช่ไหม"

"เข้าใจ..." ผมไม่นึกเลยว่าคิโยตะจะตอบแบบนี้ เขาหันทั้งตัวมาหาผม ทำหน้าจริงจัง แล้วพูดต่อว่า "รู้อยู่แล้วว่าแกคงไม่ตอบตกลงเรื่องทำนองนี้ทันทีแน่ ดูอย่างตอนเรียนวิชาสัมมนาด้วยกันสิ แกยังเป็นคนที่คิดเยอะที่สุดในกลุ่มเลย ฉันเลยไม่ได้จะชวนแกลงทุนหรอก แต่อยากให้อยู่ช่วยอะไรสักหน่อยได้ไหม ตอนนี้แกทำงานพาร์ทไทม์อะไรอยู่หรือเปล่า"

"ไม่ได้ทำ ฉันกำลังหางานอยู่ด้วย"

"แต่การหางานก็ต้องใช้เงินนี่ จริงไหม ไม่เป็นไรหรอกน่า ออกจะเหมาะจะขนาดนี้แล้ว"

"ก็บอกว่าไม่ไหวไง ฉันไม่เหมาะกับอะไรพวกนี้หรอก"

"ไม่เป็นไรน่า แก่แค่มานั่งเฉยๆ ก็พอ ขอแค่มาอยู่กับฉัน
สัปดาห์ละสองสามครั้ง ครั้งละสองชั่วโมง แล้วฉันจะจ่ายให้ครั้งละ..."
คิโยตะชูนิวชี้ขึ้น "หนึ่งหมื่นเยน"

แม้ฝนไล่ช้าง²จะหยุดลงแล้ว แต่กลับมีเพียงความชื้นเพิ่มสูงขึ้น ไม่ได้
รู้สึกถึงความเย็นสบายเลยแม้แต่น้อย

ผมทอดน่องออกจากอะพาร์ตเมนต์โดยยังสวมเสื้อคอกลม
ชุ่มเหงื่อที่ซึมออกมาระหว่างนอน รู้สึกว่าร่างกายหนักอึ้งเหมือนตะกั่ว
จกจั่นบนต้นไม้ริมทางเริ่มส่งเสียงพร้อมกันจนผมอยากเอามือปิดหู

ช่วงก่อนเที่ยงวันนี้ ระหว่างผมเปิดแล็ปท็อปอยู่ในห้องวิจัย
ผมได้รับอีเมลจากบริษัทที่ไปสัมภาษณ์งานมาเมื่อวันก่อน เป็น "อีเมล
อวยพร" ซึ่งก็คืออีเมลแจ้งว่าไม่ผ่านการคัดเลือกนั่นเอง อีเมลประเภทนี้
ส่วนใหญ่จะลงท้ายว่า "ขอให้ท่านประสบความสำเร็จในภายภาคหน้า"
กลุ่มคนหางานจึงเรียกอีเมลแบบนี้ว่าอีเมลอวยพร

ผมสะท้อนใจจนไม่อยากจะอยู่ในห้องวิจัยต่อ เลยตัดสินใจกลับ
อะพาร์ตเมนต์แล้วล้มตัวลงนอนบนเตียง แล้วหลับยาวจนถึงเมื่อครู่นี้

² ฝนที่ตกหนักเพียงช่วงสั้นๆ แล้วหยุด ฝนชุกก็เรียก

โดยที่ยังไม่ได้กินมือเที่ยง แต่ถึงตอนนี้ก็ยังไม่รู้สึกอยากอาหารขึ้นมาเลย

เท่ากับว่าตอนนี้ผมไม่เหลือความหวังกับบริษัทไหนแล้ว พอดิคิดว่าต้องเริ่มนับหนึ่งอีกครั้ง ผมก็แทบทรุดลงไปกองกับพื้น

ผมไม่อยากจะยินใครปฏิเสธว่า "บริษัทเราไม่ต้องการคุณ" อีกแล้ว ผมไม่อยากจะเสียความรู้สึกอีก ผมทนไม่ไหวแล้ว ที่สำคัญที่สุดคือผมไม่อยากจะสัมภาษณ์งานอีกต่อไป

ผมพูดต่อหน้าคนอื่นไม่เก่ง ไม่ใช่แค่ในระดับสื่อสารไม่เก่งด้วย แต่เวลาได้รับความสนใจจากใครสักคน หรือยิ่งจากหลายๆ คน ผมจะถึงขั้นพูดไม่ออกเลยทีเดียว ซึ่งเป็นแบบนี้มาตั้งแต่เด็กๆ แล้ว

ที่ผ่านมาผมพยายามหลีกเลี่ยงสถานการณ์แบบนี้ แต่ไม่อาจหลีกเลี่ยงการหางานได้ โดยเฉพาะอย่างยิ่งเหตุการณ์ตอนสัมภาษณ์บริษัทที่สองถึงกับทำให้ผมเกิดปมในใจ การสัมภาษณ์ครั้งนั้นคือการสัมภาษณ์งานรอบแรกของบริษัทผลิตเครื่องจักรรายใหญ่ที่ผมอยากเข้าทำงานมากที่สุด ผมจึงประหม่าและมุ่งมั่นยิ่งกว่าตอนสัมภาษณ์กับบริษัทแรก

แน่นอนว่าผมต้องจำคำตอบของคำถามที่รู้ว่าต้องถูกถามแน่ๆ อย่างเช่น ทำไมคุณถึงอยากทำงานที่นี่ ข้อดีและข้อเสียของคุณคืออะไร ซึ่งถึงแม้ว่าในช่วงแรกๆ จะมีตะกุกตะกักบ้าง แต่ผมก็ตอบได้ตามที่วางแผนเอาไว้

"สมัยเรียนคุณเคยทุ่มเทกับเรื่องอะไรบ้าง" นี่เป็นคำถามที่ผม

อยากตอบให้ดีที่สุด แต่ทันทีที่ผมนึกในใจว่าจะต้องพูดให้ดีและห้ามพูดผิด
สมองผมก็ลั่นเบลอไปหมด ได้แต่พิมพ์ว่า "เอ่อ..." และนั่งเงียบไป
นานหลายวินาที บรรดากรรมการที่สัมภาษณ์ผมต่างก็พากันทำหน้า
เครียดในพริบตา ซึ่งพอเห็นแบบนั้นผมก็ยิ่งลนลานใหญ่ พูดเป็นคำๆ
แบบไม่ปะติดปะต่อกัน และผมก็จำไม่ได้ด้วยซ้ำว่าพูดอะไรออกไป

สิ่งเลวร้ายที่สุดคือคำถามข้อถัดไป เป็นคำถามซึ่งตอบยากมาก
"ทำไมคุณถึงพักการเรียนที่มหาวิทยาลัยไปหนึ่งปี" สมองผมหยุด
ทำงานโดยสิ้นเชิง นอกจากเหวอทะเล็กทั่วทั้งตัวแล้ว ก็ไม่มีอะไรหลุด
ออกจากปากผมอีกเลย สุดท้ายการสัมภาษณ์งานก็สิ้นสุดลงโดยที่
ผมไม่ได้ตอบอะไรออกไปแม้แต่คำเดียว

การหางานหลังจากนั้นไม่ต่างจากการท่องซุนนรท ทั้งในการสอบ
แบบกรุปติดสัดชันหรือการสอบสัมภาษณ์เดี่ยว พอผมนึกว่ามีคนกำลัง
มองอยู่ ผมก็จะพูดไม่ค่อยออกทันที และพอนึกว่าอีกฝ่ายคงกำลังบ่น
ในใจว่า...เหมือนนี้เป็นอะไร ริมฝีปากผมก็จะยิ่งขยับไม่ออก กลายเป็น
วงจรรูปทาร์ และมีแต่จะยิ่งเลวร้ายลงเรื่อยๆ ยังไม่นึกศึกษาที่มีพิรุณ
จนเล็กเล็กแบบนี้ก็ไม่มีทางสัมภาษณ์งานผ่านแน่...

ผมรู้สึกว่าคุณแห่งจนแทบจะกลายเป็นผม จึงหยุดซื้อเครื่องดื่ม
บรรจุขวดพลาสติกจากตู้จำหน่ายอัตโนมัติซึ่งติดสติ๊กเกอร์ว่า "ลดพิเศษ!"
แล้วดื่มรวดเดียวจนเหลือครึ่งขวด

พอเห็นภาพวาดภูเขาหิมะบนฉลาก ทางเลือกที่จะกลับไปบ้านเกิด

ที่จังหวัดนิงาตะก็ผุดขึ้นมาในหัวอีกครั้ง ผมคิดว่าผมน่าจะพอสัมภาษณ์ผ่านและได้งานในบริษัทเล็กๆ แถบชนบท ตั้งแต่เมื่อครั้งปีก่อน พ่อแม่ผมเอาแต่สั่งให้ผมสอบเป็นข้าราชการท้องถิ่น และยังบอกอีกว่า... "คนอย่างแกไม่มีทางได้ทำงานบริษัทในโตเกียวแน่"

ถ้าจะหางานในจังหวัดนิงาตะด้วย ต่อจากนี้ผมก็ต้องเกี่ยวไป-เกี่ยวมาระหว่างโตเกียวกับนิงาตะ เท่ากับว่าต้องเสียเงินค่าเดินทางเพิ่มอีก แต่การหางานก็ล่องลอยมาไกลเสียเงินเงินสำหรับใช้จ่ายใกล้จะหมดแล้ว

นี่คือเหตุผลหนึ่งที่ตอนนั้นผมไม่อาจปฏิเสธข้อเสนอจากคิโยตะอย่างเด็ดขาดได้ เมื่อคืนนี้เขาส่งไลน์หาผมเป็นครั้งแรกในรอบสามปี เขาทถามว่า "เย็นพรุ่งนี้หกโมงครึ่งมาหาได้ไหม" ผมลังเลอยู่นานก่อนจะตอบว่า "ก็ไปได้อยู่หรอก" แต่ถ้ารู้แต่แรกว่าวันนี้สภาพจิตใจจะเป็นแบบนี้ ผมคงไม่ตอบไลน์เขา

เรานัดกันที่ร้านสะดวกซื้อร้านเดิม ผมไปสายกว่าเวลานัดสามนาที

ตอนผมยืนอยู่บนถนนหน้าร้านและมองผ่านกระจกร้านเข้าไป ผมเห็นคิโยตะยืนอยู่ตรงพื้นที่กินอาหาร เขากำลังเถียงกับพนักงานสวมชุดเครื่องแบบ พนักงานชาวต่างชาติคนนั้นอีกแล้ว...คนที่ชื่อเหงะวียน

ผมกดสวิตช์เปิดประตู พลันได้ยินเสียงของคิโยตะ

"ก็บอกว่าจะรู้ไง! เข้าซื้ออยู่ได้!"

เหงวียนยังคงแหงนหน้ามองคิโยตะโดยไม่มีทีท่าจะลดราวาศอก เธอทำท่าเหมือนยังอยากพูดอะไรอยู่ แล้วพอคิโยตะเห็นผม เขาก็รีบคว้าถุงผ้าบนโต๊ะ บอกผมว่า "ไปกันเถอะ" แล้วรีบออกจากร้าน ผมเดินตามหลังเขาไป แต่ก็ยังสัมผัสได้ว่าเหงวียนยังมองตามหลังผมอยู่

"มีอะไรเหรอ" ผมถามหลังเริ่มเดิน

"พนักงานคนนั้นนะสิ อะไรของเธอก็ไม่รู้" คิโยตะดูจะยังไม่หายโมโห "คืนก่อนตอนที่เจอแก ฉันนั่งเก้าอี้ตัวในสุดในพื้นที่กินอาหารใช้ใหม่ เธอคนนั้นมาถามฉันว่ามีของหายหรือเปล่า ฉันตอบตั้งหลายครั้งแล้วว่าไม่ได้ทำอะไรหาย แต่เธอยังมาต่อแยไม่เลิก"

"ของหายเหรอ หมายถึงว่ามีลูกค้าลืมไว้ใช้ไหม"

"ไม่รู้สิ ฉันไม่ได้ตั้งใจฟัง"

ยังได้รู้แบบนี้ผมยิ่งเกินจะเอือมระอา ต้องเรียกว่าถึงขั้นเริ่มเวทนาแล้วด้วยซ้ำ ร้านสะดวกซื้อแห่งนี้มีพนักงานพาร์ตไทม์ชาวต่างชาติคนอื่นอีกหลายคน ทุกคนไม่มีปัญหาในการทำความเข้าใจว่าลูกค้าต้องการอะไร และทำงานได้อย่างคล่องแคล่ว มีแต่เหงวียนคนเดียวที่มีปัญหากับลูกค้าหลายๆ คนจนถูกต่อว่า

เธอคงหวังจะพัฒนาทักษะภาษาญี่ปุ่นให้เชี่ยวชาญเพื่อจะได้เรียนต่อหรือหางานทำในอนาคต เช่นเดียวกับพนักงานพาร์ตไทม์ชาวต่างชาติส่วนใหญ่ แต่ดูจากการทำงานแบบนี้คงทำอะไรไม่รอดสักอย่างแน่

เราสองคนเดินตามถนนเลียบริมรางรถไฟมุ่งหน้าสู่สถานี เสียงสัญญาณเตือนดังขึ้นจากไม้กั้นรางรถไฟข้างหลัง ก่อนรถไฟที่มุ่งหน้าสู่ชินจูกุจะวิ่งผ่านพวกเราไปพร้อมกับเสียงดังลั่น

ระหว่างเดิน ผมถามคิโยตะคร่าว ๆ เกี่ยวกับนักศึกษาคนที่เรากำลังจะไปพบ เขาตอบว่าเป็นนักศึกษาปีสี่ คณะอักษรศาสตร์ เป็นเพื่อนของแฟนของรุ่นน้องในชมรมที่คิโยตะเคยอยู่ ถ้าจะใช้คำพูดของคิโยตะ ดูเหมือนว่าเขากำลังขุดหาคอนเนกชันสมัยมหาวิทยาลัยอยู่ เห็นว่านี่คือครั้งที่สองในวันนี้ที่เขามีคนคุยกับนักศึกษาคนนั้น และแน่นอนว่าผมไม่รู้จักหน้าคำตา หรือมีความเกี่ยวข้องกับคนคนนี้เลย

หน้าที่ของผมคือนั่งฟังคิโยตะพูดไปพร้อม ๆ กับเด็กอักษร คนนี้ทำตัวเป็นนักศึกษาที่สนใจการลงทุนเงินคริปโต ไม่ใช่เป็นนายหน้าออนไลน์ และสุดท้ายผมต้องพูดว่า "ผมตัดสินใจได้แล้ว ผมจะทำสัญญากับคุณ" สรุปล่าง ๆ คือผมเป็นหน้าม้าอย่างที่พบเห็นได้บ่อย ๆ ในแผนหลอกลวงนั่นเอง

ผมรู้ดีว่างานนี้เฮงซวยห่วยแตก แต่คนที่ตอบตกลงร่วมลงทุนเพราะหวังผลกำไรง่าย ๆ แบบนี้ก็ห่วยแตกพอ堪 จึงไม่รู้สักผิดเท่าไรนัก

สถานที่นัดหมายคือร้านกาแฟแฟรนไชส์ทางประตูฝั่งทิศเหนือของสถานีรถไฟ ผมแทบไม่เคยเข้าร้านนี้เพราะไม่มีปัญญาจ่ายค่ากาแฟแก้วละตั้งสามร้อยห้าสิบเยน

เด็กคณะอักษร คนนั้นมาถึงก่อนเราเพียงไม่นาน เขาเป็นผู้ชาย

ชอบหัวเราะแหยๆ บ่อยๆ ผมถือแก้วเครื่องดื่มที่คิโยตะจ่ายให้แล้ว
เดินไปที่โต๊ะมุมร้าน คิโยตะนั่งอยู่ด้านใน ส่วนผมนั่งข้างเด็กอักษร
คนนั้น หันหน้าให้คิโยตะ ด้วยความที่เห็นว่าเด็กอักษร สวมสูทอยู่
ผมเลยนึกว่าเขาอาจกำลังหางาน แต่ปรากฏว่าไม่ใช่

"เป็นไงบ้าง เห็นว่าไปงานพบปะกลุ่มคนที่กำลังจะได้เข้าบริษัท
รุ่นเดียวกันมาใช้ไหม" คิโยตะถามอีกฝ่ายด้วยท่าที่สบายๆ

"เฮ้อ บอกไม่ถูกเหมือนกันครับ แต่เหมือนว่าผมอาจจะเลือก
ผิดบริษัทซะแล้วสิ" เด็กอักษร ยิ้มพลางเอียงศีรษะ

"ได้เข้าบริษัทไหนก็ผิดหวังเหมือนกันหมดนั่นแหละ" คิโยตะ
พูดด้วยสีหน้าเหมือนคนรู้ดี "ฉันเคยได้รับข้อเสนอให้เข้าทำงานมาหกที่
แต่พอเข้าไปทำงานในที่ที่คิดว่าดีที่สุด สุดท้ายก็ต้องลาออกภายใน
สองเดือนอยู่ดี เพราะฉันดูออกทันทีว่าคนพวกนั้นไม่มีความสามารถ
กันสักคน ไม่เห็นมีใครมุ่งมั่นเอาซะเลย"

ผมไม่รู้มาก่อนเลยว่าคิโยตะเองก็เคยหางานบริษัททำเหมือนกัน
พอเด็กอักษรได้ยินอย่างนั้นก็ทำหน้าเหวอ และกล่าวชื่นชมคิโยตะว่า
"หกที่เลยหรอครับ โหดจัง"

"ถ้าจะให้พูดถึงเรื่องความมุ่งมั่นล่ะก็ บอกเลยว่าพวกเพื่อนๆ
นายหน้าออนไลน์กับผู้จัดการของฉันนะคนละเรื่องเลย พวกเขาล้วนมี
ความฝัน แล้วก็ตั้งเป้ากันไว้สูงมากๆ แถมยังมีคอนเนกชันที่ดีสุดๆ
ไม่ว่าจะเป็นพวกนักธุรกิจหรือนักลงทุนอายุน้อย ทุกคนต่างก็รู้จักกันหมด

มีงานสังสรรค์ระหว่างกลุ่มคนพวกนี้ด้วยนะ ถ้าฉันเป็นคนแนะนำ นายก็ไปร่วมงานได้ ถึงจะมีค่าร่วมงานสามหมื่นเยนก็จริง แต่พอครั้งที่สองเป็นต้นไป ถ้าพาเพื่อนไปด้วยหนึ่งคนก็จะได้เข้าฟรี"

ผมนึกขึ้นชมนโยบายไม่ได้ ถึงแม้เขาจะพาลำบากไปตามสคริปต์ แต่ก็เก่งเหลือเกิน

"จะว่าไป โสริกาจะ..." คิโยตะหันมาพูดกับผม "วันก่อนนายเองก็เพิ่งไปร่วมงานสังสรรค์เป็นครั้งแรกเหมือนกันนี่ ประทับใจใช่ไหมล่ะ"

"อ้อ...ใช่ครับ"

เขาสั่งไว้ว่าผมต้องตามนำไปกับเขา แต่ผมกลับนึกคำพูดดีๆ ไม่ออก

"ก็ได้เจอแต่คนประเภทที่ปกติแล้วนักศึกษาจะไม่มีทางได้เจอนี่เนอะ แถมยังได้ข้อมูลประเภทที่ไม่มีทางรู้จากการหางานอีกเยอะเลยด้วย พอได้เจอแบบนี้แล้วมุมมองต่อชีวิตจะเปลี่ยนแปลงไปเลยละ ขอดูตรงๆ เลยนะ ถ้าไม่ได้เหยียบเข้ามาในแวดวงนี้ ตลอดชีวิตคงไม่มีทางคว้าโอกาสแบบนี้ได้แน่ๆ ตอนฉันไปร่วมงานสังสรรค์ครั้งแรกฉันก็กลืนๆ เหมือนกัน แต่ตอนนั้นทำให้ฉันคิดได้ว่าที่ผ่านมาฉันมัวทำอะไรอยู่กันนะ ทำไม่ถึงมัวไปก้มหน้าก้มตาทำงานบริษัทแลกกับเงินเดือนอันน้อยนิดอยู่ได้"

"จริงเหอครับ" เด็กอักษรฯ แววดตาเป็นประกาย

"สมัยนี้ต่อให้ได้เข้าทำงานในบริษัทใหญ่ขนาดไหนก็วงจใจไม่ได้"

หรรณกะ เกิดบริษัทเจ๊งขึ้นมาจะทำยังไง จะต้องไปทำงานพาร์ทไทม์
ในร้านสะดวกซื้ออย่างนั้นนะเธอ ชอบบอกเล่นนะ ถ้าอนาคตเอไอ
พัฒนาขึ้น งานในร้านสะดวกซื้อก็จะหายไปด้วย เพราะงั้นอย่างแรก
เราต้องหยุดคิดที่จะเป็นลูกจ้างก่อน เราจะต้องหาเงินด้วยตัวเองให้ได้
เพื่อทำความฝันให้กลายเป็นจริง"

คิโยตะหยุดดื่มกาแฟอีกหนึ่งก่อนจะพูดต่อ

"ว่าแต่เขียนมาหรือยัง ลิสต์ห้าสิบข้อว่าอยากทำอะไรหรือ
อยากเป็นอะไรนะ อ้อ โหริกาะไม่ต้องนะ คราวก่อนนายส่งให้ฉันแล้ว"

"ผมเขียนมาแล้วครับ" เด็กอักษรฯ หยิบกระดาษหนึ่งแผ่น
ออกจากแฟ้มใส่แล้วยื่นให้คิโยตะพร้อมกับหัวเราะแหยๆ อย่างที่ชอบทำ
"แต่มีแต่เรื่องที่ไม่มีความเป็นไปได้ชั่ว"

"ดีแล้วนะ ไม่เป็นไรหรอก"

ผมไม่ค่อยเข้าใจว่าสิ่งนี้คืออะไรกันแน่ แต่คงเป็นขั้นตอนหนึ่ง
คิโยตะออกเสียงอ่านกระดาษที่เขียนเป็นข้อๆ ด้วยลายมือหวัด

"ซื้อรถจี๊ปหรือเบนซ์ อยู่ห้องชั้นบนสุดของคอนโดมิเนียมสูง
ไปกินซูชิในย่านกินซ่าเป็นประจำ"

"อ้าว อย่าอ่านออกเสียงสิครับ" เด็กอักษรฯ หัวเราะแหยๆ
ท่าทางเขินอาย

"ไม่เป็นไรนะ ก่อตั้งบริษัทก่อนอายุสามสิบ เป็นนักลงทุน
ไปพักรีสอร์ทหรูต่างประเทศในวันหยุด ซื้อเครื่องบินเจ็ตส่วนตัว บินไป

ท่องอวกาศ วงเล็บ...ไปดวงจันทร์' โอ้ ไม่เลวๆ"

ผมชำเลื่องมองเด็กอักษรฯ ไม่หยุดด้วยความตกใจจากใจจริง ไม่ใช่เพราะลิสต์ของเขามีแต่ความฝัน แต่เพราะผมไม่เข้าใจว่าทำไมเขาถึงกล้าเขียนแต่เรื่องดาสดินแบบนี้ได้หน้าตาเฉย ดูทำโอ้หนุ่มคนนี่ คงจะไม่มีอะไรที่อยากทำจริงๆ แน่

แต่คิโยตะกลับพูดสิ่งที่ตรงข้ามโดยสิ้นเชิง

"แต่พอได้เขียนออกมาแบบนี้ นายก็น่าจะเข้าใจแล้วใช่ไหมว่าจริงๆ แล้วตัวเองอยากทำอะไร อยากเป็นอะไร"

"ก็ใช่ครับ" เด็กอักษรฯ โอนอ่อนตามอย่างง่ายดาย

"แล้วนายคิดว่าอะไรคือสิ่งจำเป็นที่จะทำให้ลิสต์นี้ของนายกลายเป็นความจริงขึ้นมาได้ล่ะ"

"เงินใช่ไหมครับ"

"ถูกต้อง ถ้าเป็นพนักงานบริษัทธรรมดา ไม่มีทางเป็นจริงแน่ แต่ในลิสต์ของนายมีอยู่เรื่องหนึ่งนะที่ทำได้โดยไม่ต้องมีเงินเลย" คิโยตะใช้ปากกาถูรอบหัวข้อนั้น "'เป็นนักลงทุน' ยังไงล่ะ คนที่เข้าใจผิดเรื่องนี้ไม่วันล้มตาอำปากได้ชั่วชีวิต เพราะการลงทุนนะเริ่มได้ตั้งแต่เดี๋ยวนี้ หรือจะพูดให้ถูกต้อง...ควรเริ่มลงมือเดี๋ยวนี้เลย ถ้าไม่มีเงินก็แค่กู้มา ต่อให้จะยังเรียนอยู่ก็กู้ยืมเพื่อการศึกษาได้ โฮริกาเว นายหาข้อมูลเรื่องนี้มาแล้วใช่ไหม"

"อ้อ...หามาแล้วครับ" ผมตอบกลับพลางสังเกตสีหน้าคิโยตะ

"น่าจะรู้ได้โดยไม่มีปัญหาอะไรเลยใช่ไหม"

"ใช่ครับ ง่ายกว่าที่คิด"

"สรุปคือ" คิโยตะหันกลับไปหาเด็กอักษรฯ "ขอแค่ลงทุนถูกที่ก็ไม่มีอะไรต้องกังวลทั้งนั้น ต่อให้ตอนแรกจะลงทุนได้แค่ก้อนเล็กๆ แต่พอเงินเริ่มหมุนเวียนดีขึ้น ทุกอย่างก็จะเป็นไปตามที่เราหวังไว้ เงินจะสร้างเงิน และความฝันเรื่องอื่นๆ จะกลายเป็นจริงตามไปเรื่อยๆ อันที่จริงมีคนรู้จักฉันคนหนึ่ง..."

สองชั่วโมงต่อจากนั้น ผมได้แต่หวังให้เวลาผ่านไปโดยเร็วที่สุดเร็วขึ้นแค่สักหนึ่งวินาทีก็ยังดี...

พอมาถึงสี่แยกที่มีร้านซักรีด แทนที่จะเลี้ยวซ้ายกลับอะพาร์ตเมนต์ ผมกลับเดินเลี้ยวขวาแทน เมื่อเดินผ่านบ้านเรือนที่ตั้งเบียดเสียดกันได้ราวห้าสิบเมตร ผมก็มาถึงสวนสาธารณะขนาดเล็กสำหรับเด็กเล็ก เพราะอยากมาอยู่ในที่มีแดดๆ และเงียบสงบ เพื่อให้สมองที่ทำงานจนล้าได้ผ่อนคลายลงบ้าง

คิโยตะปล่อยตัวเด็กอักษรฯ ตอนสามทุ่มกว่า ผมรับเงินหนึ่งหมื่นเยนจากคิโยตะก่อนอยู่ฟังเขาโม้เรื่องตัวเองต่ออีกหน่อย แล้วจึงเดินออกมาจากร้านกาแฟ คิโยตะบอกว่าเขาจะโทรศัพท์หาคนอื่นอีกสองสามคน จึงยังนั่งอยู่ในร้านนั้นต่อ เขาคงโทรศัพท์ไปรายงานผลการทำงานวันนี้ หรือไม่ก็นัดหมายกับคนอื่นๆ ต่อไป

เวลานี้สวนสาธารณะไม่มีคนแล้ว เสาไฟเพียงต้นเดียวในสวนส่องแสงใสกระดานสี่รูปข้าง ผมเดินผ่านซิงช้าไปนั่งบนม้านั่งมุมสวน ซึ่งเป็นที่ประจำของผม

เวลานอนไม่หลับหรือไม่สบายใจ ผมมักจะมาที่นีกกลางดึกและนั่งเหม่ออยู่ตรงนี้สักพัก เวลาที่ผมรู้สึกเหมือนความอ้างว้างเดียวดายในตัวละลายไปกับความมืดมิดรอบข้าง จิตใจผมสงบลงอย่างบอกไม่ถูก

แต่คืนนี้กลับมีเรื่องเดิมวนเวียนอยู่ในหัวไม่ยอมหายไป

ขนาดเด็กอักษร คนที่เจอวันนี้ยังได้งานทำ ได้ไปงานพบปะกับคนที่เขาทำงานรุ่นเดียวกัน แถมยังบ่นเรื่องที่ฟังแล้วโคตรจะน่าหมั่นไส้

นี่เรามีสถานะต่ำกว่าหมอนั่นอีกหรือ มีค่าน้อยกว่าไอ้ผู้ชายคนที่หัวเราะแหยๆ และกำลังจะเข้าไปยุ่งกับธุรกิจเครือข่ายอีกหรือ ข้างน่าสมเพชจริงๆ

ผมนั่งอยู่ในสวนรวบยี่สิบนาทีแล้วออกมาโดยที่สมองยังไม่เย็นลง พอเดินผ่านสี่แยก ผมก็เดินไปใกล้ทางเข้าร้านสะดวกซื้อราวกับถูกแสงไฟของร้านดึงดูด

ผมสะดุดตากับป้าย "รับสมัครพนักงานพาร์ทไทม์" ที่ติดอยู่บนกระจก ก่อนจะนึกถึงคำพูดของคิโยตะก่อนหน้านี้... "เกิดบริษัทเจ๊งขึ้นมาจะทำยังไง จะต้องไปทำงานพาร์ทไทม์ในร้านสะดวกซื้ออย่างนั้นนะเธอ..."

ถ้ายังหางานทำไม่ได้ ปีหน้าผมเองก็จะต้องทำงานพาร์ทไทม์ที่ไหนสักแห่งเหมือนกัน พอนึกภาพตัวเองสวมชุดเครื่องแบบพนักงาน

ร้านนี้แล้วก็หมดอารมณ์จะเดินเข้าไปข้างในทันที

แต่พอผมกำลังจะเดินเลยไปก็มีเสียงหนึ่งร้องเรียกขึ้นว่า "ขอโทษค่ะ!" ดังไล่หลังมา พอหันไปมองก็เห็นเหงวยืนยืนอยู่หน้าประตูกระจก ดูท่าเธอคงจะวิ่งออกมาจากร้าน

"เอ...เรียกผมเหรอ" ผมชี้หน้าตัวเอง เหงวยพยักหน้าแล้วรีบหันไปมองในร้าน ก่อนจะเดินจ้ำอ้าวมาหยุดยืนตรงหน้าผม

"เย็นวันนี้" เธอกล่าวด้วยสีหน้าจริงจัง "ฉันคุยกับเพื่อนของคุณ เรื่องของหายเมื่อสัปดาห์ก่อน"

ผมเพิ่งจะเคยได้ยินเหงวยพูดจาเป็นเรื่องเป็นราวแบบนี้ครั้งแรก เธอจะพูดรู้เรื่องกว่าที่ผมคิดไว้มาก

"อ้อ ผมพอจะได้ยินเรื่องนี้มาบ้าง"

"คุณอยู่กับเขาเมื่อสัปดาห์ก่อน คุณเห็นอะไรไหมคะ" เหงวยเห็นว่าพลางชี้ผ่านกระจกไปยังพื้นที่สำหรับกินอาหารของลูกค้า "ที่เก้าอี้ตัวในสุดคะ บนโต๊ะหรือบนเก้าอี้ หรืออาจบนพื้น"

"ผมไม่เห็นนะ...ของที่ว่าคืออะไรละ"

"บทความวิจัยค่ะ"

"บทความวิจัยงั้นเหรอ" ผมไม่คิดว่าจะได้ยินคำนี้เลยพลอดถามซ้ำให้แน่ใจ "บทความวิจัยนี้หมายถึง...เปเปอร์งานวิจัยนะเหรอ"

"ใช่ค่ะ สำเนาบทความวิจัยเก่า"

"ลูกค้าลืมไว้เหรอ"

"ไม่ใช่ค่ะ" เหวียนสายหน้า "มันเป็นของฉันค่ะ มันเป็นบทความวิจัยที่สำคัญที่สุด"

บนเส้นทางเดินมีดสลัวเวลาหกโมงเย็นมีเพียงเสียงรองเท้าแตะของผมหดก้อง

ตอนนี้ในช่วงเทศกาลไหว้บารมีบุรุษกลางเดือนสิงหาคม อาคารเรียนจึงเงียบกว่าปกติ แต่ห้องวิจัยทุกห้องยังเปิดไฟอยู่ คงเป็นพวกเด็กปีสี่ที่กำลังอ่านหนังสือเตรียมสอบเข้าปริญญาโทในเดือนกันยายน และพวกเด็กปริญญาโทกับปริญญาเอกที่กำลังยุ่งวุ่นวายอยู่กับการทดลองของพวกเขา

ผมไม่ใช่ทั้งสองกลุ่ม แต่จะให้กลับบ้านเกิดในช่วงนี้ อย่างที่คนทั่วไปกลับบ้านเกิดเพื่อไหว้บรรพบุรุษก็ได้ เพราะพวกญาติๆ จะมารวมตัวกัน เวลาเดินอยู่นอกบ้านก็เป็นไปได้สูงที่จะเจอเพื่อนร่วมรุ่นสมัยเด็ก ซึ่งผมจะนึกหน้าใครหลายๆ คนที่น่าจะถามแบบไม่คำนึงถึงจิตใจผู้อื่นว่า "ไฉน" ออกทันทีเลย

พอมาถึงห้องพักอาจารย์ ผมก็ได้ยินเสียงพูดคุยไปหัวเราะไปดังผ่านประตู ดูเหมือนอาจารย์จะมีแขกอยู่ด้วย ผมเคาะประตูรออาจารย์ตอบว่า "เชิญ" จึงค่อยเปิดประตูเข้าไป

แขกของอาจารย์เป็นผู้ชายคนหนึ่งที่ผมไม่ค่อยคุ้นหน้า อายุรุ่นราวคราวเดียวกับอาจารย์ ผมค่อนข้างศีรษะค้ำยันนิดๆ แล้วจึงยื่นกุญแจคืนให้อาจารย์

"กุญแจตู้เก็บสารเคมีครับ" รุ่นพี่ฝากให้ผมเอากุญแจที่ใช้เสร็จแล้วมาคืนอาจารย์

"อยู่ทำแล็บ ไม่หยุดเทศกาลไหว้บารุบรูซหรอก" ชายผู้เป็นแขกของอาจารย์เอ่ยถามด้วยรอยยิ้ม "เหนื่อยแะเลยนะ เรียนโทสิทำ"

"เปล่าครับ ผมเรียนอยู่ปีสี่ จะบอกว่าทำแล็บก็ไม่เชิงครับ... จริงๆ ผมแค่มาช่วยรุ่นพี่ทำการทดลองเฉยๆ นะครับ"

"น่าสงสัยจริง ๆ" แหะยิ้มเจื่อน "พอได้ช่องทางอนาคตหลังเรียนจบเรียบร้อยแล้ว เลยโดนใช้งานจนหัวหมุนเลยสินะ"

"เอ่อ..."

ระหว่างที่ผมกำลังอ้าอึ้งอยู่นั้น อาจารย์พูดแทรกขึ้น

"อนาคตเขายังไม่แน่นอนนะสิ ถึงเขาจะอยากทำงานก็จริง แต่ยังต้องต่อสู้ในสมรภูมิหางานเล็ดตาแทบกระเด็นอยู่เลย"

ผมเพิ่งนึกขึ้นได้ว่าอาจารย์ของผมเป็นหนึ่งในคนที่ชอบพูดจาไม่คำนึงถึงจิตใจผู้อื่นเหมือนกัน

อาจารย์แนะนำแขกคนนี้เป็นเพื่อนที่รู้จักกันมานานแล้ว และทำงานเป็นอาจารย์อยู่ที่มหาวิทยาลัยรัฐบาลในท้องถิ่นแห่งหนึ่ง ตอนนี้มาที่โตเกียวเพื่องานสัมมนาวิชาการ

ผมไม่มีจังหวะจะขอต้อออกจากห้อง จึงต้องยืนฟังทั้งสองคุยกันต่อ

"ไม่หรอก ลูกศิษย์ฉันต้องต่อสู้จนเลือดตาแทบกระเด็นเหมือนกัน" อาจารย์คนที่เป๋นแขกกล่าว "มหาวิทยาลัยที่ผุดขึ้นเป็นดอกเห็ดจากการปฏิรูปการศึกษาหลังสงครามโลกครั้งที่สองอย่างมหาวิทยาลัยฉันนะ นักศึกษาส่วนใหญ่ล้วนเป็นเด็กในท้องถิ่น หรือไม่ก็มาจากจังหวัดข้างเคียงกันทั้งนั้น เลย์เหมือนรวมเด็กหัวกะทิในท้องถิ่นที่ทุกคนตั้งใจเรียนและตั้งใจทำวิทยานิพนธ์เอาไว้ แต่พอถึงเวลาที่ต้องหางานจริงๆ ก็แพ้เด็กมหาวิทยาลัยเอกชนในเมืองใหญ่อยู่ดี คงเพราะเด็กนักศึกษาในโตเกียวได้ทำงานร่วมกับผู้ใหญ่และสังคมจริงเยอะมาก ทั้งทำงานพาร์ทไทม์ในธุรกิจบริการบ้าง ฝึกงานบ้าง เลย์คุ้นเคยกับการอยู่ในสังคม ไม่กลัวการเข้าสังคม แถมพูดเก่งด้วย"

"ก็จริงนะ เพราะอย่างมหาวิทยาลัยฉันเองก็มีเด็กที่เก่งแต่ปากเยอะขึ้นมากเหมือนกัน" อาจารย์ผมเบ้าปาก "เวลาพรีเซนต์นะมันใจมาก แต่ถ้าหลับตาฟังแต่เนื้อหาละก็ กลวงกันทั้งนั้น"

"บริษัทที่จะรับเข้าทำงานก็น่าจะมองเรื่องพวกนี้ให้ออกนะ อย่างที่มหาวิทยาลัยของฉัน เด็กปีสี่บางคนเพิ่งสังกัดห้องวิจัย ที่แรกฉันเห็นว่าเป็นเด็กเรียบร้อย ไม่รู้ว่าเป็นคนยังงัยกันแน่ แต่ก็ตั้งอกตั้งใจเรียนอีกสามปีจนจบโท และเขียนวิทยานิพนธ์ได้ดีมากๆ เด็กแบบนี้จะมีเยอะเลยนะ แต่ถ้าพวกเขานำเสนอตัวเองไม่เก่งก็หางานยากอยู่ดี"

"อย่างโอรินนี่ก็จัดเป็นคนไม่ค่อยพูดเหมือนกัน..." อาจารย์ผมหันมอง "แต่ถ้าเรื่องการทดลอง เขาอดทน ตั้งใจ คล่องแคล่ว แถมยังศึกษาเรื่องการเขียนโปรแกรมคอมพิวเตอร์ด้วยตัวเองจนเชี่ยวชาญด้วย ฉะนั้นแนะนำให้เขาเรียนต่อโทแล้วนะ"

"ขอโทษด้วยครับ..."

ผมพิมพ์ในใจยังนึกสงสัยอยู่ว่าทำไมจะต้องขอโทษด้วย

พอลงมาที่ห้องวิจัย ผมไม่เห็นใครอยู่ในห้องแล้ว ทุกคนคงออกไปกินข้าวด้วยกันเพราะทำงานของวันนี้เสร็จแล้ว ผมนั่งลงที่โต๊ะตัวเองแล้วถอนใจ

ผมเข้ามาเป็นสมาชิกคนหนึ่งของห้องวิจัยแห่งนี้ได้สี่เดือนแล้ว ไม่ใช่ไม่มีใครคบ แต่คนอื่นๆ ต่างรู้กันดีว่าผมไม่ไปร่วมดื่มสังสรรค์หรือกินข้าวด้วย

ถึงคนประเภทผมจะไม่มีใครเข้าซี้ชวนก็จริง แต่ขณะเดียวกันมักโดนมองข้ามไปด้วย แน่นอนว่าในห้องวิจัยมีแต่ผมคนเดียวที่ยังทำงานอยู่ แต่ไม่นานคนอื่นคงลืมเรื่องนี้กันหมด แล้วงานที่ทุกคนต้องทำ ผมจะขอละเว้นไม่ทำอยู่คนเดียวไม่ได้

เรื่องเรียนต่อโทที่อาจารย์หลุดปากพูดถึงเมื่อคืนนี้ ผมทำไม่ได้หรอก เพราะขนาดไม่เรียนต่อ ผมยังเป็นนักศึกษานานกว่าคนอื่นหนึ่งปีเลย แถมปีนี้น้องชายผมเริ่มเข้าเรียนที่โรงเรียนวิชาชีพแล้วด้วย

พ่อแม่ผมเป็นแค่เจ้าของร้านขายเครื่องเขียนเล็กๆ แถบชานเมือง
อำเภอหนึ่งจ่ะ ไม่ได้มีเงินทองมากมายสนับสนุนเราพี่น้องพร้อมกันหรอก

พ่อผมเป็นคนพูดไม่เก่ง ไม่เคยพูดจาผูกมิตรกับลูกค้าสักคำ
ซึ่งนอกจากผมจะได้รับสายเลือดนี้มาแล้ว ผมยังเป็นคนขี้กังวล มีเพื่อน
ใหม่ยาก แถมสมัยประถมยังถูกคนอื่นแกล้งอยู่บ่อยๆ ด้วย

แม้บางครั้งจะมีคนเข้ามาผูกมิตรกับผมบ้าง แต่ทันทีที่ผมเริ่ม
รู้สึกว่ายากสนิท อยากให้เขาชอบ ผมเริ่มไม่รู้อะไรดีแล้ว
เป็นอย่างไรละ สุดท้ายอีกฝ่ายได้แต่ทำหน้างั้น แล้วทุกอย่างก็จบลง
ในปริบตา ไปๆ มาๆ ผมเลยเริ่มเลือกอยู่ตัวคนเดียวตั้งแต่นั้น

ผมไม่ได้เกลียดการเรียน ยกเว้นวิชาภาษาอังกฤษ สมัยมัธยม
ปลายผมเรียนสายวิทย์ในโรงเรียนอันดับสองของจังหวัด พอถึง
ตอนสอบเข้ามหาวิทยาลัย ผมตั้งใจอ่านตำราและลองสอบเข้าคณะ
วิศวกรรมศาสตร์ของมหาวิทยาลัยรัฐบาลในท้องถิ่น แต่สอบไม่ผ่าน
เพราะวิชาภาษาอังกฤษ สอบผ่านแต่มหาวิทยาลัยเอกชนที่เรียนอยู่
ในปัจจุบันนี้ ซึ่งเป็นที่ที่ผมสอบเพื่อไว้กันพลาด

ถึงผมจะไม่ได้ชอบบ้านเกิด แต่ก็กังวลใจกับการย้ายมาอยู่โตเกียว
เหมือนกัน แต่ที่ผมตัดสินใจมาเข้าเรียนที่นี่เป็นเพราะผมแอบหวังนิดๆ
ว่าเมืองโตเกียวอาจช่วยเปลี่ยนแปลงชีวิตของผมได้

ทว่าผมกลับสะดุดตั้งแต่ตอนเริ่มต้นชีวิตนักศึกษา ต่อให้เรียน
วิชาเอกเดียวกัน แต่ถ้าผมไม่เป็นฝ่ายก้าวเข้าไปอยู่ในกลุ่มเพื่อน ก็ไม่มี

ใครรู้จักแม้กระทั่งชื่อของผม หรืออย่างเวลาที่รุ่นพี่เชิญชวนเด็กใหม่ เข้าชมรม ผมก็จะแค่นิ่งดูอยู่ห่างๆ เท่านั้น เลยไม่มีใครเข้ามาชักชวน จึงทำให้ผมไม่มีเพื่อนสนิทแม้แต่คนเดียว

ผมเลยเริ่มคิดว่าจะปล่อยให้เป็นแบบนี้ต่อไปไม่ได้ ดังนั้นตอนฤดูใบไม้ร่วงปีสองจึงเริ่มทำงานพาร์ตไทม์ที่สวนสนุกในร่มซึ่งตั้งอยู่ในตัวเมือง ผมพยายามฝืนตัวเองให้กลมกลืนไปกับพนักงานพาร์ตไทม์คนอื่น ๆ ซึ่งเป็นคนร่าเริงและกระฉับกระเฉง แต่ผมคงเป็นคนไม่รู้จักสังเกตบรรยากาศรอบตัวเอาเสียเลย พอรู้ว่าถูกคนอื่นนินทาหลังผมเลยลาออกหลังทำงานได้เพียงสี่เดือนเท่านั้น

แล้วหลังจากนั้นผมก็ไม่ไปมหาวิทยาลัย ซึ่งผมไม่ค่อยเข้าใจเหมือนกันว่าทำไม แต่ในช่วงต้นของฤดูใบไม้ผลิ ผมตัดสินใจเดินทางกลับนิวยอร์กแล้วอยู่บ้านเฉยๆ เป็นเวลาหนึ่งปี พ่อแม่เอาแต่บ่นผมว่าคิดจะเอ้อระเหยไปถึงไหนจนผมรู้สึกเบื่อและกลับมาที่โตเกียว แต่หลังจากกลับมาเรียนต่อ ผมก็เลิกคิดที่จะเปลี่ยนแปลงตัวเองแล้ว ได้แต่นั่งเรียนคนเดียวอยู่แถวหลังสุดในห้องเรียน เวลาว่างก็อ่านหนังสือเรียน เรื่องที่ชอบในหอสมุดทุกวัน ส่วนงานพาร์ตไทม์ ผมเลือกทำแต่งานที่ไม่ต้องยุ่งเกี่ยวกับใคร อย่างเช่นงานจำแนกพัสดุ ซึ่งเรียกได้ว่าสบายมาก...

ผมเปิดแล็ปท็อปในห้องวิจัยร่างผู้คนแล้วเปิดเว็บเบราร์เวอร์เพื่อดูเว็บไซต์ศูนย์หางานของมหาวิทยาลัย ผมเข้าสู่ระบบช่วยหางาน แต่พอไปยังหน้าค้นหาตำแหน่งงานที่เปิดรับสมัครเหมือนเช่นทุกครั้ง

ก็เห็นว่าในส่วนข้อมูลใหม่มีบริษัทผลิตชิ้นส่วนเครื่องจักรกำลังเปิด
รับสมัครอยู่ ผมจึงปริ้นต์ข้อมูลออกมาก่อนโดยที่ยังไม่รู้ด้วยซ้ำว่าเป็น
บริษัทประเภทไหน

ผมหยิบแฟ้มใส่เอกสารหางานออกมาจากกระเป๋าเพื่อสอด
กระดาษที่ปริ้นต์ใส่แฟ้ม แต่แฟ้มติดกับอะไรบางอย่างที่กั้นกระเป๋า
จนดึงไม่ออก ดูเหมือนว่าจะมีกระดาษหลายๆ พับสองทบขวางอยู่

ผมหยิบมันขึ้นมา และเห็นว่าตรงหัวกระดาษมีตัวอักษรคำว่า
"นายหน้าออนไลน์" เขียนหวัดๆ ด้วยปากกาลูกลื่น พอคลี่กระดาษ
ออกก็เห็นเครื่องหมายรูปลูกคำกับลูกศรประกอบกันเป็นพีระมิด
คิโยตะใช้กระดาษแผ่นนี้ตอนอธิบายเรื่องธุรกิจคริปโตให้ผมฟังที่ร้าน
สะดวกซื้อ มันคงจะติดมากับสิ่งที่คิโยตะยื่นให้ผมตอนแยกกันวันนั้น

ผมไม่อยากเห็นของพรคนี่จึงคิดจะขยำทิ้ง แต่กลับมองเห็น
เห็นตัวอักษรภาษาอังกฤษที่พิมพ์อยู่ด้านหลังกระดาษขึ้นมาซะก่อน

พอพลิกกระดาษดูก็เห็นตัวอักษร "P" ตัวโตอยู่บรรทัดบนสุด
ตรงกลางหน้ากระดาษ ขณะที่ข้างใต้นั้นเขียนว่า "By I. LEHMANN"
หลังจากนั้นก็เป็นภาษาอังกฤษคำว่า "บทที่หนึ่ง" และ "สมการ"
ดูเหมือนเป็นบทความวิจัย... เดียวนะ บทความวิจัยนั่นเธอ

ผมสะดุดตากับพื้นที่ว่างตรงมุมซ้ายล่างที่มีข้อความสั้นๆ เขียน
ด้วยหมึกสีน้ำเงิน แม้จะเป็นอักษรภาษาอังกฤษ แต่ไม่ใช่ภาษาอังกฤษ
เพราะด้านบนตัวอักษรมีสัญลักษณ์คล้ายเครื่องหมายเน้นเสียง น่าจะ

เป็นภาษาของประเทศในเอเชียตะวันออกเฉียงใต้สักประเทศหนึ่ง

ไม่ผิดแน่ ถึงจะเห็นแค่หน้าแรกหน้าเดียว แต่นี่ต้องเป็นบทความวิจัยที่เหงวยินตามหาอยู่แน่

ผมลองสังเกตดูให้ดีๆ ทั้งพอนต์และความคมชัดดูจะเก่าๆ หน่อย แม้จะไม่ปรากฏว่าตีพิมพ์ปีไหน แต่บทความวิจัยฉบับนี้น่าจะเก่าพอตัว แถมตัวกระดาษเองก็โทรมมาก คงไม่ได้ถ่ายสำเนามาเร็วๆ นี้แน่

ว่าแต่ชื่อ P' นี่ก็ประหลาดเหมือนกันแฮะ ผมเดาไม่ออกเลยว่าหมายความว่าอะไร แต่เพราะเห็นว่ามีสมการด้วยจึงคิดว่าน่าจะเป็นบทความวิจัยสายวิทยาศาสตร์หรือไมก็คณิตศาสตร์แหง ถึงผมอ่านภาษาอังกฤษที่เป็นภาษาวิชาการไม่ออกก็จริง แต่พอลองอ่านเป็นคำๆ ก็เจอคำที่พอจะเป็นข้อบ่งชี้ได้คำหนึ่ง

คำนั้นคือคำว่า "earth" หรือ "โลก" นั่นเอง ดูเหมือนว่าบทความวิจัยนี้น่าจะเกี่ยวกับเรื่องโลก แต่ทำไมเธอถึงได้ตามหาของพรรคนี้นั้นะ พนักงานร้านสะดวกซื้อผู้ทำงานไม่ได้เรื่องได้ราว คนที่ผมแอบดูถูกในใจตลอดมาเนี่ยจะตามหาของแบบนี้...

ผมเดินเข้าร้านสะดวกซื้อแล้วหันมองแคชเชียร์เป็นอันดับแรก เหงวยินมักจะทำงานกะเย็นถึงดึก ตอนนี้นี้นิ่งทึมกว่าแล้ว เลยคาดว่าเธอน่าจะทำงานอยู่ แต่ที่ไคน์เตอร์กลับมีแค่พนักงานชายคนเดียว

แต่พอผมเดินลึกเข้าไปในร้าน ก็เห็นร่างบอบบางที่กำลังมองหา

ยืนอยู่หน้าชั้นวางข้าวปั้นและแซนวิช เวลานี้เธอกำลังเรียงสินค้าอยู่ข้างกระบะใส่สินค้าที่ตั้งซ้อนกันอยู่

ผมหยิบกระดาษแผ่นที่เจอเมื่อครู่นี้ออกมาจากกระเป๋าเป้ เดินเข้าไปหาเหงวียน แล้วเอ่ยว่า "เอ่อ..." เธอหันหน้ามา พอเห็นผมก็เลิกคิ้วขึ้นพร้อมอุทานว่า "อ้อ"

"ของหายที่คุณบอกเมื่อวันก่อน ใช้น้หรือเปล่า"

ทันทีที่เห็นของที่ผมยื่นให้ หน้าของเหงวียนก็พลันแข็งทื่อ เธอคว้ากระดาษแผ่นนั้นไปด้วยท่าทางเหมือนแย่งของคืน แล้วจึงรีบพับมันเก็บใส่กระเป๋ากางเกงยีนส์ ก่อนชำเลืองมองไปยังแคชเชียร์ พลังเอ่ยถามเสียงค่อยว่า

"มีแผ่นเดียวหรือคะ มีแผ่นอื่นอีกไหมคะ"

"มีแค่นี้แหละ"

เหงวียนก้มมองนาฬิกาข้อมือ แล้วกระซิบเร็ว

"ขอโทษค่ะ รอฉันสักครู่นี้ไหมคะ ไปนอกร้าน เดินออกไปไกลจากร้านหน่อย"

"เอ๊ะ"

"ฉันขอรองค่ะ ฉันจะรีบไปเดี๋ยวนี้ ขอโทษนะคะ รบกวนด้วยค่ะ"

เธอก็มึนงงให้ผมหลายต่อหลายครั้ง ผมจึงเดินออกจากร้าน ทั้งที่ยังไม่เข้าใจ ดูเหมือนเธอจะไม่อยากให้คนที่ร้านเห็น ผมเลยเดินมาถึงหน้าต่างเข้าแมนชั่นเล็กๆ ที่อยู่ถัดออกไปสองช่วงตึกเห็นจะได้

เหงวียนปรากฏตัวขึ้นบนถนนภายในเวลาไม่ถึงหนึ่งนาที เธอหันมองทางซ้ายที่ขวาที่ แล้วพอเห็นผม เธอก็วิ่งเหยาะๆ มาหา ก่อนหยิบกระดาษแผ่นนั้นออกจากกระเป๋ากางเกงได้แสงไฟหน้าทางเข้าแมนชั่น

"กระดาษแผ่นนี้อยู่ที่ไหนคะ" เธอถามพลางคลี่กระดาษออก

"ที่ไหนนั่นเธอ ก็...น่าจะบนโต๊ะนั่นแหละ ตอนนั้นคนที่อยู่กับผมเขานึกว่าเป็นกระดาษที่มีคนทิ้งไว้ เลยเอามาใช้ มีรอยขีดเขียนอยู่ด้านหลัง..."

เหงวียนพลิกกระดาษดูแล้วพยักหน้านิดๆ "ไม่เป็นไรค่ะ ช่วยไม่ได้เพื่อนของคุณมีแผ่นอื่นอีกไหมคะ"

"ไม่รู้เหมือนกัน แต่อาจจะม้นะ" เพราะมีความเป็นไปได้ว่าคิโยตะจะยังเก็บไว้เพื่อใช้เป็นกระดาษโน้ต

"กรุณาลองถามเพื่อนให้ก็ได้ไหมคะ"

"ก็ได้อยู่หรอก" ผมตอบกลับ ก่อนจะตัดสินใจเอ่ยถามเรื่องที่นึกสงสัยมาตั้งแต่เมื่อวานแล้ว "คุณอ่านอะไรแบบนี้ แสดงว่าเรียนมหาวิทยาลัยหรือเปล่า"

"ไม่ใช่ค่ะ..." ผมรู้สึกเหมือนจะเกิดความเงิบแปลกๆ ก่อนที่เธอจะตอบกลับมา

"แต่นี่คือบทความวิจัยวิทยาศาสตร์ใช้ไหม เรื่องเกี่ยวกับโลกหรืออะไรทำนอง..."

"ขอโทษค่ะ" เหงวียนพูดแทรกเสียงแข็ง "ฉันต้องกลับบ้านแล้ว"

ขอบคุณมากค่ะ"

ก่อนเธอจะก้มศีรษะโค้งคำนับอย่างเงอะงะแล้ววิ่งกลับบ้านไป

ผมตื่นขึ้นมาอีกครั้งตอนเกือบจะเที่ยงคืน เมื่อช่วงเย็นผมรู้สึกเหนื่อย
เสียจนล้มตัวลงนอนบนเตียงแล้วผล็อยหลับไป

วันนี้เป็นวันเสาร์ ไม่ต้องทำงานตามที่รุ่นพี่สั่ง ผมจึงอยู่บ้านทั้งวัน
แต่ก็ยังไม่มีอารมณ์จะกรอกใบสมัครงานตั้งแต่เช้า เลยเริ่มลงมือเขียน
โปรแกรมที่ทำค้างไว้ต่อเพื่อหลบหนีความจริงจนเพลินหมกมุ่นไปกับมัน
โดยไม่รู้ตัว

ดวงตาไฟแอลอีดีของเจ้า "โรโบตันหมายเลข 2" หัวสี่เหลี่ยม
กะพริบอยู่ข้างคอมพิวเตอร์เดสก์ท็อป พอผมคลิกที่ไอคอนอีเมล
เจ้าโรโบตันหมายเลข 2 ก็ชูแขนขวาพร้อมเสียงมอเตอร์สบายหู
และส่งเสียงอิเล็กทรอนิกส์สไตล์เรโทรว่า...

"มีอีเมลใหม่สองฉบับ"

ผมประดึษฐานำหุ่นยนต์ตัวนี้เอง ภายนอกของหุ่นยนต์ขนาด
ราวสี่สิบห้าเซนติเมตรตัวนี้ทำจากโลหะดาดทั้งหมด ส่วนคอมพิวเตอร์
ขนาดเท่าฝ่ามือที่ติดอยู่ข้างในนั้นเชื่อมต่อกับคอมพิวเตอร์บนโต๊ะ
ผ่านเครือข่ายไร้สาย เวลาที่มีอีเมลเข้ามา มันจะชูแขนขึ้นและแจ้งด้วย

八月の銀の雪

หิมะสีเงินในวันวาฬ

เขียน อิโอฮาระ ชิน

แปล เมธี ธรรมพิภพ

ภาพปกและภาพประกอบ faanpeeti

บรรณาธิการต้นฉบับ คณิน จัดวัฒนา

พิมพ์ครั้งที่ 1: กันยายน 2568

ราคา 395 บาท

Original Title: HACHIGATSU NO GIN NO YUKI

by IYOHARA Shin

Copyright © Shin Iyohara 2020

All right reserved.

Original Japanese edition published by SHINCHOSHA Publishing Co., Ltd. in 2020.

Thai translation rights arranged with SHINCHOSHA Publishing Co., Ltd. through Japan UNI Agency, Inc., Tokyo and Kana Japanrights Agency, Bangkok

Thai translation copyrights © 2025 by Nanmeebooks Co., Ltd.

© ลิขสิทธิ์ภาษาไทย 2568: บริษัท นานมีบุ๊คส์ จำกัด
สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ (ฉบับเพิ่มเติม) พ.ศ. 2558

ข้อมูลทางบรรณานุกรมของหอสมุดแห่งชาติ

อิโอฮาระ, ชิน.

หิมะสีเงินในวันวาฬ.-- กรุงเทพฯ : นานมีบุ๊คส์, 2568.

352 หน้า

1. นวนิยายญี่ปุ่น. I. เมธี ธรรมพิภพ, ผู้แปล. II. ฟานปีติ, ผู้วาดภาพประกอบ
III. ชื่อเรื่อง.

895.73

ISBN 978-616-04-7327-4

เพลตและพิมพ์ที่ ส.พิจิตรการพิมพ์ โทร. 0-2910-2900-2

จัดพิมพ์โดย ลูมิ พับลิชชิง ในเครือ บริษัท นานมีบุ๊คส์ จำกัด

เลขที่ 11 ซอยสุขุมวิท 31 (สวัสดี) ถนนสุขุมวิท แขวงคลองเตยเหนือ เขตวัฒนา กรุงเทพฯ 10110

โทร. 0-2670-9800, 0-2662-3000 โทรสาร 0-2662-0919

fLUMI Publishing @lumi_publishing ✉ LUMI_Publishing 📧 lumi_publishing

ประธานบริษัท	สุวดี จงสถิตย์วัฒนา
ประธานเจ้าหน้าที่บริหาร	คิม จงสถิตย์วัฒนา
ผู้จัดการสำนักพิมพ์	สุภาวรัตน์ ภูไทรรัตน์
บรรณาธิการที่ปรึกษา	เชื้อยจิตร นุนาค
บรรณาธิการบริหาร	สุวพันธ์ ชัยปัญญา
บรรณาธิการเล่ม	พิมพ์นก กุศลสถานภาพ
พิสูจน์อักษร	พิรภัสร์ สมสกุล
ศิลปกรรม	จิณณ์พัชฌาณ์ ไชยมะโน
กราฟิก	ธีรวัฒน์ เอี่ยมพิทักษ์พร
ประสานงานการผลิต	สมฤดี แก้วรากมุข
	จรัสศรี พรหมเทพ

จัดจำหน่ายโดย บริษัท นานมีบุ๊คส์ จำกัด

เลขที่ 11 ซอยสุขุมวิท 31 (ดิวตี้) ถนนสุขุมวิท แขวงคลองเตยเหนือ เขตวัฒนา กรุงเทพฯ 10110

โทร. 0-2670-9800, 0-2662-3000 โทรสาร 0-2662-0919

e-mail: contact@nanmeebooks.com

www.nanmeebooks.com

www.facebook.com/nanmeebooksevents

f LUMI Publishing

@ lum_i_publishing

✉ @ LUMI_Publishing

🎵 lum_i_publishing

สั่งซื้อหนังสือจำนวนมาก
โปรดติดต่อ นานมีบุ๊คส์

☎ 0-2662 - 3000 na 1

f Nanmeebooks Events

💬 @nanmeebooks

🌐 www.nanmeebooks.com